

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Уж 2/10
06.04.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић, Стојана Јокића, Власте Јовановић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући по жалби Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику Аутономне покрајине Војводина, Република Србија, против пресуде Окружног суда у Новом Саду Посл.бр. У. 472/07 од 01.11.2007. године, са противном странком М.Д. из В., коју заступа пуномоћник Ц.В., адвокат из Б., у предмету допунске породичне инвалиднине, у нејавној седници већа одржаној дана 06.04.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба СЕ УВАЖАВА и ПРЕИНАЧАВА пресуда Окружног суда у Новом Саду Посл.бр. У. 472/07 од 01.11.2007. године, тако што се тужба ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом уважена је тужба М.Д. из В. и поништено решење Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику у Новом Саду број ... од 23.05.2007. године, које је донето у извршењу пресуде Окружног суда у Новом Саду У. 655/06 од 04.05.2007. године, којим је одбијена као неоснована њена жалба изјављена против решења Секретаријата за привреду, предузетништво и јавне службе Општине А. број ... од 07.06.2006. године, којим је одлучено да јој, као корисници права на породичну инвалиднину, престаје право на допунску породичну инвалиднину 31.03.2006. године.

Подносилац жалбе побија наведену пресуду Окружног суда у Новом Саду, истичући да је допунска породична инвалиднина право корисника породичне инвалиднине које је конституисано 1992. године ступањем на снагу Уредбе о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца, ратних војних инвалида и цивилних инвалида рата из оружаних акција после 17.08.1990. године и Уредбе о правима на допунску заштиту војних инвалида, корисника породичне инвалиднине и цивилних инвалида рата, а које су уредбе престале да важе 2006. године ступањем на снагу Уредбе о престанку важења одређених уредби у области борачко-инвалидске заштите, због чега је престао да постоји правни основ за даље признање права на допунску породичну инвалиднину. Жалилац сматра да решење о престанку права на допунску породичну инвалиднину, не ставља ван снаге решење о признању права, нити поништава правне последице које је то решење произвело до момента престанка важења уредбе, на основу које је право признато. Предлаже да суд жалбу уважи, побијану пресуду укине и предмет врати окружном суду на поновни поступак или да побијану пресуду преиначи и тужбу одбије.

У одговору на жалбу, противна странка М.Д. из В. је у свему оспорила наводе истакнуте у жалби истичући да је Окружни суд у Новом Саду одлуку у свему донео на основу правилно утврђених чињеница и на основу правилне примене материјално-правних одредаба. Предложила је да суд жалбу одбије.

По оцени навода жалбе, одговора на жалбу и свих списа предмета, Врховни касациони суд је нашао:

Жалба је основана.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су основани жалбени наводи којима се указује да је побијана пресуда Окружног суда у Новом Саду донета уз погрешну примену материјалног права.

Ово стога јер је Уредбом о правима на допунску заштиту војних инвалида, корисника породичне инвалиднине и цивилних инвалида рата ("Службени гласник РС", 39/92... 52/96), у вези са одредбом члана 3а. Уредбе о материјалном обезбеђењу и другим правима бораца, ратних војних инвалида и цивилних инвалида рата из оружаних акција после 17.08.1990. године ("Службени гласник РС", бр. 7/92... 52/96), корисницима породичне инвалиднине признато право на допунску породичну инвалиднину почев од 01.07.1992. године. Ову Уредбу Влада Републике Србије је донела у оквиру вођења политике у овој области, руководећи се постојањем специфичних околности у одређеном периоду, због којих је предвидела као допунски вид заштите наведених лица признавање права на допунску породичну инвалиднину. Уредбом о престанку важења одређених Уредби у области борачко-инвалидске заштите

("Службени гласник РС" број 35/06), нису укинута стечена права која се остварују на основу Устава и закона, обзиром да су корисници породичне инвалиднине то право стекли на основу Уредбе Владе Републике Србије. Како се у конкретном случају ради о праву које је М.Д. из В. стекла на основу решења Одељења за скупштинске, управно-правне и опште послове Општине А. број ... од 01.06.1992. године, почев од 01.06.1992. године, које је донето на основу наведених уредби, а не на основу Устава или закона, то се решењем о престанку права на допунску породичну инвалиднину не ставља ван снаге решење о признавању права, нити се поништавају правне последице које је то решење произвело до момента престанка важења уредбе, на основу које је право признато. Престанак важења тих уредби не значи да престају и права која су стечена за време њиховог важења. По схватању овог суда, како се у конкретном случају не ради о стеченом праву на основу Устава и закона, већ о признатом праву на основу уредбе Владе Републике Србије, то признато право на основу уредбе, престаје да важи стављањем ван снаге тог акта од стране органа који га је у оквиру вођења своје политике и донео, као што је то учинила Влада Републике Србије.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући по одредбама члана 77. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), а на основу одредбе члана 49. став 2. у вези са чланом 50. став 4. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

Записничар,

Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа - судија,

Снежана Живковић,с.р.